

Jiří Karásek ze Lvovic: *Zelené oči*

Tvé oči zelené, jež fosforově žhnou,
Mně suggerovaly jak vlnou tajemnou,

Mně suggerovaly zapadlý dávno sen:
Jsme sami, sami dva, a kolem bílý den.

A kolem bílý den a jako žhavý kov –
Já rytmus poslouchám tvých přitlumených slov.

Co chceš mi? Nevím to. Jsem zemdlen, zemdlen vším.
A celý jsem teď vzdán tvým očím zeleným.

A utonulý jsem v jich průsvitavé hře.
Jak střelka magnetu jdu k pólu duše tvé.

A v měkkou lichotnost jdu tvého úsměvu,
A v těla nejprudčí a rozechvěnou hru...

A v touhy vášnivé, jež ke mně horké jdou,
A v očí vlhký lesk, jež fosforově žhnou.

Já vyžít chtěl bych vše, co zbylo v těle mém,
Do šťávy poslední, v záchvěvu jediném,

Já chtěl bych horečně se prochvíť duší tvou!
Být spálen ohněm tvým! Rozkoší smyslnou!

Rozkoší extrémní, být tebou lehce tknut!
Být tebou obklopen, být tebou proniknut!

Být v tobě roztaven a v tobě splynulý!
Tvým dechem dýchat! Tvou vášní býti mdlý!

A cítit, poslední jak touhy v ňadrech mrout,
Jak všechno splněno, co šlo kdy duší mou!

Do šťávy poslední jak vše jsem vyplýval!
Své mládí jak jsem ti a celý žár svůj dal!

A vůni krve své a svěžest všech dnů svých,
Pod vlivem očí tvých, tvých očí zelených,

Tvých očí zelených, jež fosforově žhnou,
Jež suggerovaly mně touhu tajemnou...

(ze sb. *Sexus necans*, 1897)

Karel Hlaváček: *XII*

Již mrtvo vše, již mrtvo vše, kraj ani nezavzdychá –
a marno vše, a marno vše – ten tam je vzdor a pýcha,
ryk msty již nikdy nezazní zde do mrtvého ticha.

Tlí v polích marné modlitby na tělech hnisajících,
těch, kteří známku geuzovství ve vpadlých měli lících
a kteří mstili, mstili ji na Kroesech hodujících.

Po polích sirné plameny nad mrtvolami svítí –
oh, moje Manon ješitná – hle konec, konec žití,
jen plačte s mojí violou – i její struny cítí:
neb mrtvo Geuzů království – oh, muselo tak býti.

(ze sb. *Mstivá kantiléna*, 1898)

Viktor Dyk: *A přišla zas a byla trochu mdlou,*

šla jako ten, jenž váhá, než-li vkročí...
Že přestala být dávno počestnou,
to ke mně mluvil neklid její očí.

Já pokrčil jsem mlčky rameny
nad bídou její, nad bídou svojí.
Sentimentálně ona mluvila:
Já prostitutka a ty prostitut!

Já ohradil se slovy vážnými
nekorrektnosti toho tvrzení.
Že známo mi, že četla Garbarga,
však o tom už se mnoho nemluví.

Že, celkem vzato, bezúhonný jsem,
a hřeším-li, tož jako spravedlivý –
Sentimentálně ona mluvila:
Já nešťastna a ty jsi nešťasten...

A říkala, že všechno hrozné je,
a říkala, že takto nelze žít...
Já mínil, že snad jakás naděje.
(– A potom šla a měl jsem svatý klid...)

Vřískavá disharmonie
celou noc v duši ječela.
Já přemýšlel o našich ctnostech,
o beznadějnosti naší politiky,
o dobrých lidech...
A disharmonie
celou noc ječela mi v uši,
a, patrně dojat,
improvisoval jsem kuplet:
„Kde jsi, kde jsi, o sílu života...“

(ze sb. *Síla života*, 1898)